

AŞI

Değerli dostlar, aziz kardeşler;

Kitabımız, rehberimiz olan Kur'an, anne babaların çocuklara karşı mesuliyetinden söz ederken: "çocuklarınıza oruç ibadetini öğretin" demiyor, "çocuklarınızı Kur'an hafızı yapın" demiyor. "Çocuklarınıza cihadı öğretin", "çocuklarınızın silah kullanmalarını sağlayın" demiyor. Hatta "namazı öğretin" bile demiyor. Ne diyor?

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

'Kendinizi de çocuklarınızı da ateşten koruyun!' diyor (Tahrim Suresi 6. ayet). Bir çocuğun ateşten korunmasıyla, ona oruç öğretilmesi, namaz öğretilmesi aynı hacimde şeyler değildir. Biz doğurduklarımızın ve doğurmadığımız halde gözümüze, çevremize ilişenlerin mesuliyetini taşıdığına inanan Müslümanlar olarak, yeni nesillere yani çocuklarımıza sadece ibadetlerden bir ibadeti; mesela namazı, mesela haccı öğreterek, Allah Teâlâ'nın omuzlarımıza yüklemiş olduğu görevi ifa etmiş, yerine getirmiş olmayız.

Çünkü Allah Teâlâ: "Kendinizi ve çocuklarınızı ateşten koruyun!" diyor. Sadece hafız olmak, ateşten korunmak için yeterli mi? Sadece orucu bilmek, ateşten korunmak için yeterli mi? Haccetmek cehenneme girmemek için tek başına yeterli mi? Cihat etmek hatta cihat meydanlarında ölüp gitmek, tek başına cehennemden korunmaya yetiyor mu?

Kur'an-ı Kerim, sadece namazı özel bir eğitim malzemesi olarak örneklendiriyor. Orada da "namazı öğretin" demiyor.

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ

"Namazı emret!" diyor (Taha 132) yani namaz konusunda dik dur, taviz verme! Yalvar anlamında değil taviz verme, ayakta dur! Namaz konusunu ciddiye al sonra da Allahtan yardım dile. Çünkü Allah'ın yardımı olmadan, namaz konusunda muvaffak olmak mümkün değil.

Kardeşler;

Tekrar bir gerçeği tahlil etmek için önümüze koymak istiyorum.

Kur'an nesil yetiştirme konusunda "hafız yapın, şunu öğretin bunu öğretin, eğitime alın, kampa alın" gibi ayrıntılarla meşgul olmuyor. Çatının adını söylüyor;

قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا

"Kendinizi ve çocuklarınızı ateşten koruyun!" Ateşten korumak, Allah'ın haram ettiği şeylerden yüzde yüz sakınmakla, farz ettiği şeyleri takat kadar yerine getirmekle mümkündür. Dolayısı ile bizim anlayışımızda ve itikadımızda çocuk eğitimi, ateşten korunma projesidir.

Biz doğurduklarımızın ve doğurmadığımız halde gözümüze, çevremize ilişenlerin mesuliyetini taşıdığına inanan Müslümanlar olarak, yeni nesillere yani çocuklarımıza sadece ibadetlerden bir ibadeti; mesela namazı, mesela haccı öğreterek, Allah Teâlâ'nın omuzlarımıza yüklemiş olduğu görevi ifa etmiş, yerine getirmiş olmayız...

Hem kendini hem çocuklarını ateşten korumanın adına “eğitim” deriz. Hafızlık, namaz ve oruç bunun cüzlerinden bir cüzdür, sadece bir paragrafın adıdır. Çünkü hem namaz kılıyor hem de faiz yiyor olduktan sonra ateşten korunmuyorsun ki...

Hafız ama Allah’ın şeriatını tatbik etmiyor... Bu durumda anne baba ateşten korunmuyor ki, bilakis ateşe daha önce, başkalarından önce girecek birini yetiştirmiş oluyor. Kur’an’ı tatbik etmekte, Kur’an’la amel etmekte sıkıntısı olan bir hafız, herkesten önce cehenneme girecek üç kişiden birisidir!

Projemizin adı, “çocuk eğitmek”. Çocukları İmam Hatip Lisesi’ne göndermek, çocukları hafız yapmak projesi değildir. Biz çocuklarımıza korunma aşısı yapmak zorundayız.

Bu aşı elbette namazdır, elbette oruçtur, elbette haccdır, elbette Kur’an ehli olmalarıdır. Ama bunların bütünü adını, çocuğumuzun Allah’ın azabından korunacak bir kıvama getirilmesi gayretidir. Ve bu sadece annenin vazifesi değil, sadece babanın vazifesi değil, sadece yaz aylarında çocukların teslim edildiği cami imamının görevi değil, hepimizin görevidir.

Ümmeti Muhammed olarak Allah’ın cehennemine bizden bir kişi girmesin diye gayret etmenin adıdır. Hepimiz, iman kardeşleri olarak birbirimizin ateşe düşmesine karşı himmetli, gayretli ve çok çalışır bir çalışma içerisinde, bir proje içerisinde olmak zorundayız.

Hem kendini hem çocuklarını ateşten korumanın adına “eğitim” deriz. Hafızlık, namaz, oruç bunun cüzlerinden bir cüzdür, sadece bir paragrafın adıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, “Hepiniz çobansınız!” buyuruyor. “Hepiniz çobansınız!”

Herkes bu çobanlık vasfında müşterektir. Bu çoban koyun güden çoban değildir elbette. “Hepiniz çobansınız ve hepimiz güttüğümüz şeyden mesulsünüz.” buyuruyor. Sonra hadisin içerisinde iki cümle hepimizin dikkatini çekiyor olması gerekir. Hepiniz çobansınız, hepimiz güttüğünüzden sorumlusunuz dedikten sonra ayrıntılara girerken iki yerde aile içi ayrıntıya giriyor.

Buyuruyor ki, erkek ailesinin sorumlusudur, sonra devam ediyor, kadın eşinin emri altındaki evinin sorumlusudur, dolayısı ile ne erkek kadına yıkarak kurtulabilir ne de kadın çocuklarının babasına yıkarak bu görevden, vebalden kurtulabilir.

Tahrim suresinin altıncı ayetindeki emri Allah Teâlâ’nın açıktır. Hepimizin projesinin, çalışmasının adı vakıf levhasıyla mı olur, cami tabelası altında mı olur; o isimler önemli değil. Ama hepimizin projesinin adı “Allah’ın azabından korunmak ve kurtarmak.”

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

Öyle bir ateşten korunun ki siz, hani yüz derece, iki yüz seksen derece, yedi yüz derece falan değil. Bu ateş taş yakmak için tutuşturulmuş taş ve insan yakacak... Hâlbuki köylerdeki fırınların etrafını taş kaplarlar; ateş sağa sola sirayet etmesin diye. Allahın azabı taş yakacak, insan yakacak...

Bu ayetin muhtevası bize neyi gösteriyor? Yani otuz sekiz derecelik, kırk derecelik ateşten korumak değil senin projen. O taş yakacak düzeydeki hararettaki ateşe insan olarak senin çocuğunun atılacağını, kendinin atılacağını varsayarak, sen çalışmak ve gayret etmek zorundasın.

Bu büyük projeyi, bu büyük çalışmayı, bu muhteşem aşığı, biz sadece çocuğumuza namaz öğretmekle, sadece oruç öğretmekle, sadece abdest almayı öğretmekle, sadece “yalan söyleme” demekle uygulayamayız. Bunlar önemli parçalar ama projenin parçaları sadece... Projenin bütününün adı “ateşten korunma” projesidir. Hem kendimizin hem çokluk çocuğumuzun sorumluluğumuz altındakilerin korunmasıdır.

Allah Teâlâ'nın bizim zimmetimize koyduğu sorumluluğun, emrimiz altına verdiği nesil ailemiz veya her kimse, bunları ateşten korumak zorundayız. Bu ateşten korumakla, çocukları yaz aylarında camilere gönderip namaz öğretmek, abdest öğretmek, teyemmüm öğretmek arasında çok büyük farklar var, aynı şeyler değil bunlar. Yıllarca namaz öğretebilirsin, yıllarca Kur'an öğretebilirsin hatta hafız edebilirsin, Buharî'yi de ezberletebilirsin...

Onlarca yüzlerce anne baba hukukuna riayet etmekle ilgili ayet hadis okuduğu halde, anasını babasını çiğneyecek kıvamda ise, sırf onu doğuran ana yüzünden cehenneme girecek bir çocuk, onun büyümesine vesile olan baba yüzünden cehenneme girecek bir çocuk; babası yüzünden annesine hak tecavüzü yaptığı için annesine asi olduğu için cehenneme girecek bir çocuk, hafız yapılmıştır belki, imam hatip mezunu yapılmıştır belki, ahlaklı diye vasıflandırılıp iyi ahlaklı bir kızla evlendirilmiştir belki ama cehennemden korunmamıştır.

Bizim bakış tarzımız cüzlerden bir cüzü, parçalardan bir parçayı alıp onun üzerine yoğunlaşmamalıdır. İnsan tahlili yapılırken bir damla kan alıp, o kanın üzerinden bütün bünyeyi tahlil edebilirsin. Ama insanı tedavi ederken ondan bir tüp kan alıp o kanı tedavi edip insana yüklemiyorlar tekrar. Arızalar bir tüp kandan anlaşılıyor. Tamir edilirken bütün vücut tamir ediliyor. İslah bütün üzerinden yapılır. Biz çocuklarımıza Kur'an öğretmek, çocuklarımızı namaz ehli yapmak, sabah namazı ehli yapmak, Allahın hakkına hukukuna riayet eder, haramlardan kaçır hale getirmek zorundayız ki bunun toplamının adı ateşten korunma projesidir.

Arızalar bir tüp kandan anlaşılıyor; tamir edilirken bütün vücut tamir ediliyor. İslah bütün üzerinden yapılır.

Kardeşler,

Burada büyük bir hedefle, anne baba olalım veya olmayalım, şöyle düşünmemiz gerekir: Ben Allah'ın yarattığı her çocuğun cehenneme girmemesi konusunda, annesi babası kadar hassas olmak zorunda değil miyim? Yeryüzünde secde etmeyen “Allahu Ekber!” diye belini bükmeyen tek bir genç varken, benim rahat uyumam caiz mi? Müslümanlığın bunu kabul eder mi?

Demek ki benim beş tane doğurmuş olmam, beş çocuğum olduğu anlamına gelmiyor. Benim milyarlarca çocuğum var. Her doğan çocuk, hatta ve hatta geçmişte ölmüş gitmiş, asırlar önceki imansız ölen, cehennem kütüğü olarak ölen çocukların kahrını taşıyor olmam gerekir. Peygamber mantığı budur. Kur'an terbiyesi görmüş Müslüman mantığı budur. Allah'tan bu mantık üzerine yaşama gayretini bize lütfetmesini hep diliyor olmamız gerekiyor. Ailesine kapanmış, kendi çocuklarını düşünen, hele o çocukları Kur'an Kursu'na gönderdiyse ondan sonra 'ne olursa olsun' diye rehavet içerisinde olan bir Müslüman asla olmayız.

Kardeşler,

Bu büyük projenin, yani Allah'ın azabından çocuklarımızı koruma projesinin bir günlük, bir senelik ya da bir haftalık veya bir ömürlük proje olarak takdir edilmesi yanlıştır. Biz ilk iki insandan beri, binlerce yıldan beri, devam eden bir eğitimin, cehenneme düşmeme ve cennete girme eğitiminin uzantılarıyız. Bu bizim çocuklarımızın üç aylık ya da beş aylık eğitim görmeleri ile hallolabilecek bir sorun değildir.

Kardeşler,

Bir çocuk nasıl dil öğreniyorsa, konuşmayı nasıl öğreniyorsa, yemeyi içmeyi ne kadar zamanda öğreniyorsa, akrabalar çevresini ne kadar zamanda tanıyor, eğitim alması ateşten korunması da zor ve sabır isteyen bir iştir. Mesela dil konusunu ele alalım; Türkçe'yi bir çocuk yedi yaşında okula gittiği gün mü öğreniyor?

Bu büyük projenin, yani Allah'ın azabından çocuklarımızı koruma projesinin bir günlük, bir senelik ya da bir haftalık veya bir ömürlük proje olarak takdir edilmesi yanlıştır.

Hayır, ilk defa çocuk işaretlerden anlıyor; önce annesini tanıyor, sonra babasını tanıyor, sonra evdeki ikinci şahısları tanıyor. Sonra onların kendisine yaptığı işaretleri, çocuğun ağlaması halinde annesinin kıpırdanışlarının, hareketlerin anlamını anlıyor. Mesela ilk gün çocuk ağladığında annesi onun yanına yanaştığı halde susmuyor ama on gün sonra annesi kalkınca yerinde susuyor. Neden? Çünkü o kalkışın emzirmeye doğru giden bir merhale olduğunu anlıyor. Ama kalkıp da annesi başka yöne yönelince susmuyor bu defa. Bakıyor ki o kalkış, az önceki kalkışa benzemiyor.

Altı ay sonra sus lafından anlıyor. Mamanı pişiriyorum lafından anlıyor. Bir yaşına geldiğinde 'ben açım' demeye başlıyor. Bana mama verin diye işaretler yapıyor.

Çocuğun bir Türkçe'yi; annesinin babasının çevresinin dilini, kulağına giren, gözüne giren, eli ile tuttuğu şeyler, her şey Türkçe olduğu halde, çocuğun fitri yeteneğinde de bulunduğu halde, 'ben şunu istiyorum' 'ben şu durumdayım' 'benim elimden tutun' "bana şunu verin" demesi en az iki yıl sürüyor. Çocukça olmamak şartıyla konuşması için de on yaşına gelmesi gerekiyor.

On yaşına kadar komik komik hatalar yapıyor. İki yaşından itibaren edebiyat kitabı yazan çocuk yok. Olsa zaten mucize olurdu. İki saatlikken konuşan çocuk oldu; yeryüzünde kıyamete kadar baki bir mucize olsun diye. Onun dışında 'ben su istiyorum' 'lütfen bana bir su verir misiniz?' 'şunu yapabilir miyim?' demesi için on sene gerekiyor. Anne baba herkes o dili konuşuyor.

Belli bir yaştan sonra okula götürüyorsun, okulda o dil ona kanun olarak öğretiliyor. Ama çocuk on senede, bazı çocuklar on beş senede, bazıları da askere gittiği halde hâlâ 'filan yere gidebilir miyim?' diyemeyecek kadar öğrenemeyecek durumda oluyorlar; kendi dilini, anasının dilini, babasının dilini... Bu örnekten yola çıkarak diyoruz ki kardeşler:

Her ne kadar çocuk, Türkçe konuşan veya filan dili konuşan bir annenin babanın çocuğu olduğu halde, o dili olgun ve medeni bir biçimde konuşması için gerektiğinde yirmi yıl harcanması uygun bulunduğu göre, hayır ve şer de çocuk üzerinde bu şekilde aşılır.

Nasıl bir senede çocuğun düzgün bir şairce konuşmasını beklemiyorsan, edebiyat kitaplarına geçecek konuşmalar yapmasını beklemiyorsan, hayır ve şer konusunda da çocuğun bir iki yılda, on yılda, yirmi yılda mükemmel, olgun, Ebu Bekir Sıddık radiyallahu anh seviyesine gelmesini bekleyemezsin. Bu yanlış bir beklenti olur.

Kaldı ki Türkçe konuşmak veya başka bir dil konuşmak çocuk için en kolay şeylerden birisidir. Nitekim büyüdükten sonra, bir dershaneye gittikten sonra bir senede yabancı dil öğreniyor. Yetenekleri oluştuktan sonra üç dil beş dil öğrendiği oluyor. Yedi dil sekiz dil bilen insanlar var. Öğrenilebiliyor bu demek ki.

Bizim hayır yüklememiz, pozitif yükleme yapmamız veya şeytanın şer yükleme yapması herhangi bir dil eğitiminden daha büyük bir projenin adıdır. Dil, nihayet beyin belleğinde bir nokta kadar da yer işgal etmez. Yani Türkçe'nin grameri ve saire ile hepsi bir kitaba doldurulsun, nihayetinde Kur'an-ı Kerim'in üç cüzü kadar yapmaz. Yani bir dil yeteneği, en zor dillerden bir tanesi, Ku'ran-ı Kerim'in beşte biri kadar değildir.

Ama din vermek istediğin zaman, mükemmel bir mü'min yetiştirmek istediğin zaman, Kur'an-ı Kerim'den, hadisinden, fıkından, takvasından, zühdünden yükleyeceğin şey, yani vermek istediğin kapasite dilin çok daha üstünde... Dolayısı ile biz dil öğrenen bir çocuğun nasıl öğrendiğini deneyerek gördüğümüz halde, hatta kendi konuşmamızda dil yeteneğimizin nasıl geliştiğini gördüğümüz halde üç aylık bir eğitim ile iki haftalık kampı, çocuğun evliya olmasını beklemek yanlıştır. İnsanı tanıyamamaktır.

Bir defa sen, tamamen ortada sıfır bir proje yürütmüyorsun, sen üç tane hayır aşısı yapmak istiyorsun, sen üç gün içinde; mesela abdesti öğretmek istiyorsun, mesela tahareti öğretmek istiyorsun, şimdi sen boş bir alanda koşmuyorsun ki. Sen tahareti öğretiyorsun, şeytan da pislüğün onu ne kadar rahatlatacağını aşıyor.

Karşı rakibin senden daha güçlü bir eğitimci, üstelik her türlü taktik onda hazır... Her türlü imkânları var. Sen kulağına gözüne hitap edebiliyorsun. O, damarlarda cereyan ederek iş yapıyor.

Sen kulağa koyuyorsun; kulaktan gözden beyne gidecek, beyin talimat verecek, kalbe gidecek... O, kalbin üzerine oturmuş, kontrol ile yapıyor bu işi. Kumanda ile hallediyor. Şunu söylemek istiyorum; olmaz bir şeyin içerisinde değiliz.

Allah bizi, çocuklarımızı ateşten korumak için yükümlü tutarken olamayacak, yapılamayacak bir işin içine sürükledi.

Her ne kadar çocuk, Türkçe konuşan veya filan dili konuşan bir annenin babanın çocuğu olduğu halde, o dili olgun ve medeni bir biçimde konuşması için gerektiğinde yirmi yıl harcanması uygun bulduğuna göre, hayır ve şer de çocuk üzerinde bu şekilde aşılanır.

Olur, ama bu işi üç günlük görürsen yapamazsın! Bu iş üç günlük, bir haftalık, bir senelik değil. Dil bile bir yıllık eğitim değil iken, anasının babasının dili bile bir yılda çocuğa cereyan etmezken, sen tamamen bir hayat projesi olan, hayatı bütünüyle kuşatan bir İslam'ı, Müslümanlığı üç günde, bir haftada, on senede, yirmi senede, otuz senede yüklediğini zannedemezsin. Çünkü senin otuz senede dediğin şeyde, şeytandan sonra arta kalan vakit otuz saat bile değildir belki...

Şeytan yirmi dört saat damarlarında dolaşılıyor; sen oyununda okulundan eğlencesinde şuradan buradan vakit bulacaksın, on dakikada namazın önemini anlatacaksın...

Kardeşler,

Olmaz, bitmez değil ama ciddi bir projenin başındayız biz. Evet, “Bu çocuklar yetiştirilmez, Nuh aleyhisselam bile yetiştiremedi!” lafı yanlış. Nuh aleyhisselam çocuk yetiştiremedi, doğru, ama Azer gibi bir müşrik, İbrahim gibi bir çocuk yetiştirdi Allah yardım edince. Örnekleri tek taraflı almanın gereği yok.

Mesele, filanca çocuğun babası olma meselesi değil; Allah Teâlâ'nın seni kaldırmayı murat edip etmediği meselesidir... Allah seni kaldırmayı murat etsin. Sana manevi desteğini vermeyi murat etsin; dağlar senin parmağının ucunda küçük kalem gibi oynar o zaman. Allahın yardımı da himmeti büyük kullarına gidiyor. Daha doğurur doğuramaz bu işi basit görürsen, Allah sana yardım etmez. Korkak ürkek çocuğu şeytanın kucağına atarsan sana da yardım etmez. Hepimiz Allah'ın ateşinden korunma projesini çok büyük bir proje olarak görerek çalışacağız, gayret edeceğiz; Allah da bize yardım edecek.

Karşı rakibin senden daha güçlü bir eğitimci, üstelik her türlü taktik onda hazır... Her türlü imkânları var. Sen kulağına gözüne hitap edebiliyorsun. O, damarlarda cereyan ederek iş yapıyor.

Kardeşler;

Şunu bilmemiz gerekiyor; şu kâinatta ne varsa, dağlarından, nehirlerinden hayvanlarına kadar hepsi insanın hizmeti için yaratılmıştır. Mantığımız budur. Dolayısı ile bu mantık bizi nereye götürüyor?

Çocuk doğurmak ve çocuk büyütme bir defa bizim gözümüzde; efendim evlendim çocuğum oldu, sünnetini yaptıracağım, diploma sahibi olacak, iş sahibi olacak, benim de o arada emeklilik günlerim gelmiş olacak, ben de emekli olacağım, annesi ile tatile gideceğiz, kışın da onun yanına geleceğiz, hastalanınca bizi hastaneye götürecek, onun imkânlarından istifade edeceğiz, onun şirketi olacak, o şirketten bize makam şoförlü araba tahsis edecek... Hep beş günlük işler, beş kuruş etmez işler. Bunun için ne çocuk doğurmaya değer ne de ebelik yapmaya değer...

Hayatın yüz sene olduğunu varsayalım, yüz senelik hayat için doğurmaya değil, doğmuş çocuğu ziyaret etmeye bile değmez! Doğum yapan kadına ‘geçmiş olsun’ demeye bile değmez!

Boş işler bunlar... Yeryüzünde var olduğu sürece, Allah için rükû yapacak ‘subhane rabbiyel aziim’ diyecek, secde edecek, Allah'ın kelamını yüceltecek... Onun lisanında Kur'an'ı nesilden nesile taşıma umudu ile çocuk doğurmak gerekir.

Böyle bir çocuk, sen öldükten sonra canlı Kur'an olarak yeryüzünde dolaşır. Onun yaptığı her şey senin hanene yazılır. Onun doğurduklarının yaptıkları senin hanene yazılır. O aşı kıyamete kadar senin defterinin açık kalmasına sebep olur. Çocuk bunun için doğurulur.

Ve kıyamet günü mü'min, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetinin artmasına gayret etmiş, secde eden iki kişiyi arttırmış ve böylece Peygamberinin övülmesine vesile olmuş bir Müslüman olarak dirilmek için çocuk doğurur.

Önce işe ciddi bakmak gerekiyor. Erkek çocuğu olacak da ona dükkânını devredecek... Yazıklar olsun! Senin dükkânın yanmayacak zannediyorsun bir gün. Bir afete uğramayacak, garantisi var da dükkânını devretmek için çocuğunu büyütüyormuş! Tüccar kafası bile değil bu.

Sen hakiki bir tüccar olsan, çocuğuna yeni bir dükkân açardın. Çift iş işletirdiniz. Senin kafan o kadar küçük ki otuz senedir çalıştırdığın leblebici dükkânında çocuğunu helak etmek istiyorsun. O da orada otuz sene uğraşsın istiyorsun. Tüccar kafası bile değil seninki... Önce, biz niye doğuruyoruz? Şunun için doğuruyoruz:

Yeryüzünde şeytan, bir kişi Allah'a asi olsun, şirk bir kişi fazla kazansın diye uğraşiyor. Biz de yeryüzünde secde eden kişi sayısı bir kişi artsın, bir kişi daha fazla 'Allahu ekber!' desin diye, bir kere daha 'subhanallah' densin diye yeryüzünde çoğalmaya çalışıyoruz.

Bir savaşın içindeyiz biz. Bir, Kabil'in soyuna karşı Habil'in şerefli soyu kıyamete kadar devam etsin, çoğalsın diye... İffet devam etsin diye, ahlak devam etsin diye doğurmamız gerekiyor.

Mantığımız bu bizim. Bunun için on çocuğumuz, yirmi çocuğumuz olsun diye himmet ediyoruz, gayret ediyoruz. Allah'tan mübarek nesiller istiyoruz. İhtiyarlayınca bana hizmet edecek çocuğu neyleyeyim ben... Beni gençken hangi Allah baktı korduysa, ihtiyarken de o korusun. Allah Teâlâ, sadece gençleri mi koruyor. Yani sen emekli olana kadar Allah'a tevekkül et, emekli olduktan sonra çocuklarına tevekkül et. Neresi iman bunun? Böyle iman olur mu?

Hayır, bu cahilce bir anlayış... Bu Ebu Cehil'in mantığıydı. Kur'an-ı Kerim ne diyor: "Şu kalabalık çoluk çocuğuna güvenenleri bırak bana ey Peygamber!" Onlarla muhatap olmaya bile değmez. Yani cahiliye kafası, çocuğunun çokluğunu güç kabul ediyor. Öyle değil, çocuk da Allah'ın, sende Allah'ın, anası babası da Allah'ın... Hep Allah'ın mülkü değil miyiz? Onun kulları değil miyiz? Birinci mantık bu...

İkinci mantık olarak kardeşler, bu bakışımızla yola çıktığımız zaman karşımıza bir sorun çıkıyor. O sorunu baştan beni konuşuyorum: Biz bir bilgisayarlı program olarak o programı çocuğumuza yükleyip, "bu günden itibaren Arapça biliyor!" diğer gün bir program daha yüklüyorsun "bugün de hafız oldu!" böyle bir insan olmaz. Böyle alet olur, robot olur, bilgisayar olur. İnsan damla damla, adım adım yol alır.

Eğer bir çocuk doğduktan bir hafta sonra yüz kilo, yüz atmış santim de boyu ve dünya şampiyonasına katılacak bir güreşçi oluyorsa, o zaman ifrit diye herkes kaçır tabi. Bir haftada çocuk yüz atmış kilo olur mu? İfrit bu, cin diye kaçır herkes; vahşi olur. Bünyesi bir haftada büyümeyen, yirmi senede büyüyen birisinin kültürü en az iki kat zamanda büyür. Böyle düşüneceğiz ve şunu unutmayacağız:

Bilgi blok olarak getirilip kafaya sokulmuyor, bilgi nokta nokta alınıyor. Nasıl ilim dediğin şey harflerden oluşuyor? On tane, yirmi tane, otuz tane harften oluşuyor. O harfler kelimeleri bir araya getiriyor. Kelimeler cümleleri bir araya getiriyor. Cümlelerden ilimler çıkıyor ortaya. Hangisi olursa olsun, çocuğa ahlak da böyle aşılanıyor. İbadet de böyle öğretiliyor.

Kötülük de böyle öğretiliyor, haram şeyler de böyle öğretiliyor. Biz sadece; mesela zinaya bulaşan bir delikanlıyı biz 'acaba hangi arkadaşa dadandı' diye düşünüyoruz. Ama o çocuğun filan izlediği voleybol maçındaki çıplak kadınlardan beş sene sonra, o voleybol maçından beş sene sonra zinaya kaydığını ve zinaya kayış sürecinin o çıplak oyun oynayanları seyretmekle başladığını düşünmek istemiyoruz...

Bir haftada çocuk yüz atmış kilo olur mu? İfrit bu, cin diye kaçır herkes; vahşi olur. Bünyesi bir haftada büyümeyen, yirmi senede büyüyen birisinin kültürü en az iki kat zamanda büyür.

Bir futbol maçına götürüyorsun çocuğu. Futbol haram mı helal mi, dur bir dakika! Bir, vakit zayıtının mubahlığı aşısını koydun çocuğa ama sen üç saattir orada boş boş seyrediyorsun. Baba çocuğunu almış maça götürmüş...

İki, kaç tane çıplak insanın avretini seyretmekte sakınca olmayacağına dair beş yaşında çocuğa eğitim verdin sen. Böyle bir şey demedin elbette, demedin bacaklara bakmak serbest diye, diyecek halin yoktu. Şeytan bu kadar da akılsız değil. Bunu söylettirmez zaten. O önce maç seyrettirir. Çocuk evde yaramazlık yapmasın gibi bir gerekçe ile...

Üç, Allah'ın zina kadar ağır saydığı Kur'an'ın isim vererek lanet ettiği, haram ettiği, şeytan pisliği dediği kumarın en yaygın olanı, devlet eli ile yapılan toto çeşitlerinden bir tanesine ait reklamları, konuşmaları o çocuğa beş yaşında sen öğrettin. Sen buna bir futbol maçı diye bakıyorsun ama ben onu saydığım zaman kabarık bir liste olarak çıkıyor.

Başka bir örnek vereyim; bayramlaşmaya diye yakın akrabaya ziyarete götürdün çocuğu, yakın akraba diye ziyarete gittin. Sen senelerdir çocuğuna şu kıyafet caiz değil dedin. Bayram ziyaretine gittiğinde uygun bir şekilde giyinmemiş emsallerinin ortasına koydun çocuğunu. Siz büyükler olarak 'bayramın mübarek olsun', 'Allah kabul etsin hele ne güzeldi, ne güzel tuttuk oruçları' dedin. O da 'şu gaddar annem babamın bana yasakladıkları şeyleri ziyarete geldiğimiz akraba çocukları giyiyor' der. Orada gelip sana 'bundan sonra bir daha bayrama gelmiyorum, ya bana da bunlardan alırsınız ya da bende bayram ziyaretine gelmem sizinle, akraba ziyaretine gelmem' demedi çocuk.

Dedik ya konuşmayı da geç öğreniyor zaten. Ama on beş sene sonra çocuğun, sen İmam Hatip Lisesine bile verdiğin halde, yaz aylarında muhteşem Kur'an medreselerine de gönderdiğin halde, yaz aylarında bir gün o çocuğun elinde ayna ile şurasını burasını boyarken gördüğünde 'Subhanallah! Bizim akrabada yok. Nerenden gördün?' deme hakkın yok. Filan bayram ziyaretine götürmüştün ya akrabalarının bu tip hastalıkları olduğunu bildiğin halde...

Eğitim bu kardeşler, eğitim bu! Hangimiz bir günde namazı, orucu, zekâtı, haccı öğrenip diploma alıp çıktık? Abdesti öğrenmemiz on gün sürdü. Sonra baktık ki kulağın yanlış yerini mesh ediyormuşuz, on gün daha geçti, doğrusunu öğrendik. Namazı düzgün kılmamız iki üç sene sürdü, büyük büyük adamlar olduğumuz halde...

Hayır da şer de kar gibi yağıyor, dolu gibi iniyor. Önce bir tane bir tane indiğini zannediyorsun. Sabahleyin kalktığında bir bakıyorsun kapı pencere her şey karla kapanmış. Her yer kar olmuş. Yahu bu bir tane bir tane inen karlar bu ovayı nasıl kapladı diyebiliyor musun?

Bugün çocuğuna kaba bir söz kullanan Müslüman, ertesi gün o çocuğun o sözü tekrar etmesini beklemez elbette. Kaç yaşında bu sözü sen bu çocuğa söyledin. Sen kırk yaşındaydın o beş yaşındaydı

sen seksen yaşına geldiğinde o da kırk yaşına geldiğinde oğlun o sözü söyleyecek. Senin otuz beş sene önceki eğitiminin eseri bu.

O söylenen sözün üzerinden neredeyse yarım asır geçti. Beyin yolgeçen hanı değil, beyin depolama merkezi. Bugün kullandığı bir kelimeyi çocuk on beş sene önce öğretmeninden ilkokulda duymuştu. Beyin onu yerleştiriyor kafasına, vakti gelince kullanıyor.

Her öğrendiğini diline her öğrendiğini eline uygulamıyor insan. Bunun için kardeşler çocuklarımızı cehennemden koruyacağız derken, yarından itibaren evlerimizi cehennemden koruma bandı altına alacağız, bu günden itibaren anti cehennemdir bu ev, diyecek halimiz yok. Böyle bir koruma olmaz. Bu koruma, yirmi dört saat üç yüz atmış beş gün devam eden şuurlu bir davranışın eseridir. Bunu anlatmak istiyorum.

O söylenen sözün üzerinden neredeyse yarım asır geçti. Beyin yolgeçen hanı değil; beyin depolama merkezi. Bugün kullandığı bir kelimeyi çocuk on beş sene önce öğretmeninden ilkokulda duymuştu.

Ziyaret ederken, eve yemek getirirken, akrabalarla telefonla konuşurken dikkatli konuşacağız. Telefon çalacak 'alo buyurun kimi aradınız' dedin. Cümle devam etti. Diğer bir gün Buharî'den hadis oku, 'selam sünnettir' diye. Sen en yakınını, akrabanı aradın 'selamünaleyküm' ile başlamadın. 'çocuğa hadis okuyoruz onu dinlemiyor' diyorsun. Hadis derstir. Ders okuyorsun. Telefon hayat parçasıdır. Hayatı uygulayıştaki etki gücü yüz katıdır belki de.

Sen sol elle ağzına lokma götür, ondan sonra götür İmam-ı Azam'a; sağ elle yemek sünnettir diye ders versin. Bu kadar kolay değil ki bu iş. Hz. Ömer'in önüne oturtsan, çocuğa 'yavrum sağ elle yiyeceksin desen, eğer anasını senelerdir çatalını sol tarafa koyuyor, bıçağını sağ tarafa koyuyor gördüyse yapacak bir şeyi yok çocuğun.

Eğitim aşıdır. Aşı bir damladır. O bir damla hayattır.

Hayat kurtarır veya felç eder. Şeytan da böyle çalışıyor. Melun, o da böyle çalışıyor. Gidip bir günde insanların namazı bırakmasını sağlamıyor. Bir kişinin namazı bırakması için belki otuz sene uğraşiyor. Her gün bir fiskos yapıyor.

Mesela bir aileyi dağıtmak için şeytan sizce kaç sene çalışıyordur? Bakıyorsunuz ki elli senelik evli insanlar boşanıyor. Melun elli senedir yatırım yapıyor demek ki. Nereden anlıyorsun bunu? Boşanma için ağızlarını açtıklarında düğünden önce nişanlılık dönemindeki şikâyetlerden başlıyorlar. Bir açıyor ki dosyalığı, İstanbul'un en büyük savcılığında öyle dosyalar yoktur. Bir açıyor ki sen şunu yaptın, o bir cevaplar veriyor ki, subhanallah, bunlar otuz sene önce birbirlerini vurmaları gerekiyormuş zaten!..

Nereden anlıyoruz bunu? Şeytan her gün bir çivi çaka çaka sonunda yumruğunu patlatacağı zaman son, hepsini meydana çıkarıyor. İlk gün senin dikkatini çekseydi bunlar, ilk gün sen böyle düşünseydin, bu şeytana yatırım olur, şeytan başarısız olurdu. Belki de bazı hareketlerini Allah rızası için yaptırdı sana. Allah rızası kılıfının içine koydu. Sende Allah rızası için vurdun. Allah rızası için dövdün. Hayır da böyle...

Bir kere 'Allah'tan kork' diyorsun çocuğa. Bir Allah'tan kork demekle çocuk, Allah'tan korkup sigarayı mı bırakacak? Hayır. Yarın bir daha demeyecek misin? Başka zaman bir daha demeyecek misin? Üç ay üst üste demeyecek misin? Doksan defa Allah'tan kork yapacak bu. Çünkü beyin duyduğu şeyi atmıyor. Göz gördüğünü atmıyor. Tuttuğu şeyin kıvamını unutmuyor. Sulandıktan sonra zaten mükellef olmaktan çıkar beyin. Bir insanın aklı sulandıktan, beyni çalışmaz hale geldikten sonra zaten ona iyi veya kötü projemiz yok.

Eğitim aşırıdır. Aşı bir damladır. O bir damla hayattır.

Hayat kurtarır veya felç eder. Şeytan da böyle çalışıyor. Melun, o da böyle çalışıyor.

Bu nedenle kardeşler;

Şeytan elli sene, yüz sene uğraşiyor ifsat etmek için. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem lisanından öğreniyoruz; yetmiş sene seccadesinde namaz kılan insanları beklediği olmuş şeytanın. Yetmişinci senede batırdı götürdü ama... Belam bin Baura'nın dev bir ilim sahibi olmasından hiç rahatsız olmadı. Peygamberlerin meclislerine oturup onlarla muhabbet edecek bir adamken, son gününde batırdı onu.

Eğitim budur. Proje budur. Şeytan Cehenneme yuvarlamak için böyle bir proje yürütüyor. Günü birlik çalışmıyor. Komisyonları var; havale ediyor komisyonlarına. Seni boşandırma komisyonu, seni namazdan uzaklaştırma komisyonu... O komisyonlarından ayda bir raporunu alıyor.

Ama günün birinde Müslümanların bile faize sıcak baktığını görünce, faize sıcak bakmanın o gün büyümüş bir ağaç olmadığını anlaman gerekiyor senin. O, o gün büyümedi. Ne zaman büyüdü? Müslümanların zeki çocuklarını başka branşlara, ikinci sınıf denecek çocuklarını Kur'an medreselerine ayırdığı gün büyüdü.

Şeytan cehenneme yuvarlamak için böyle bir proje yürütüyor. Günü birlik çalışmıyor. Komisyonları var; havale ediyor komisyonlarına. Seni boşandırma komisyonu, seni namazdan uzaklaştırma komisyonu... O komisyonlarından ayda bir raporunu alıyor.

Ümmeti Muhammed'in imamsız, cemaatsiz, âlimsiz kaldığını, kalacağını anlayamayınca, günün birinde insanlara faizin haramlığını, çirkinliğini, Allah ile savaşmak olduğunu dik ve cesur bir şekilde anlatacak cesur âlimler kalkınca ortadan, şeytan Müslüman'ı da faize bulaştırdı. Biz şeytanın bankacıları: "çok banka açın" diyerek, Müslümanların faiz yemesine aldanmasına sebep olduğunu zannederken, o projesine; hilafet kaldırıldığı gün, sarıklı âlim diye insanların ipe götürüldüğü gün başlamıştı. 'Çünkü bu kıyafet haramdır, bu giyilmez' diyenler ipe gidince kimse konuşmaz oldu.

Kimse konuşmayınca faiz mubah oldu. Bu kadar basit işte... Kardeşler; bizim, şeytanın en azından bu taktiklerinden ibret almamız gerekiyor.

Çocuk eğitmek, onun üzerinde üç gün nasihat etmek değildir. On sene, yirmi sene, elli, yüz, iki yüz, üç yüz, dört yüz, sekiz yüz, dokuz yüz, dokuz yüz elli senedir bunun süresi. Dokuz yüz elli sene çocuğuna yalvaran baba var mı bu dünyada? Var! Demek ki bizim çalışmamız zaman olarak dokuz asrı geçecek.

Dokuz asır sonra, hâlâ bir iş yaptırılmıyorsa beddua hakkımız olsun. Ama dokuz asırdan önce beddua etme hakkımız bile yok bizim.

Ne çalıştın? 'Eee... Yirmi sene.' Yirmi sene ne ya? Yüzde kaç yapıyor dokuz yüz elli senenin? Kur'an hikâye mi anlatıyor? Nuh Amca hikâyeleri mi anlatıyor? Azer'in oğlu İbrahim aleyhisselamı ne diye anlatıyor bize? Bu kadar peygamber hikâyesinin ne işi var Kur'an-ı Kerim'de? Demek ki biz, ibadet kitabımız, rehberimiz Kur'an-ı Kerim'den kendimize ders çıkaracağız.

Kardeşler, çocuğa aşu yapma konusunda önemli kurallarımız var;

Bir: Şunu unutmuyoruz; hidayet Allah'ın elindedir.

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

Sen istediğini yetiştireceksin diye bir şey yok. Hangimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem makamının gölgesine yaklaşabiliriz ki? Hangi peygamber onun makamının gölgesine yaklaşabilir. Ama amcası için gözyaşlarını akıttı. Sonra ne dendi ona; 'Senin istediğin iman edecek değil!' (Kasas 56)

Hidayet Allah'ın elinde ise kul ne yapacak? Çocuğun kalbini değil, Allah'a giden yolları açacak. Allah bizde samimi gözler görecektir, himmet ve gayret görecektir, sözlerimizle davranışlarımız arasında çelişki görmeyecek. İşte o zaman taşı bile su haline getirir Allah. Senin için kayalardan pınarlar akıtır, senin için kaskatı taşları bile Allah Teâlâ secdeye yatırır.

Sen merak etme, yeter ki hidayetin kaynağına ulaş ama hidayeti cami hocasından, vakıftaki görevliden veya senin eğitim anlayışından, elindeki sopadan bekleme. Hidayet kaynağı olarak sopana güveniyorsan, tesir gücüne güveniyorsan, kabalıklarına güveniyorsan sen çok beklersin. Hidayet Allahın elinde...

İkincisi kardeşler;

Kullarının bir kısmının şaki bir kısmının sayit olmaları, yani bir kısmın cennetlik, bir kısmının cehennemlik olması şüphesiz Allah'ın bildiği bir hikmetten dolayıdır. Cehennem için de kullar yaratmış Allah, cennet için de kullar yaratmış.

Eğer seni namaz ehli yaratmışsa, sen niye secdeden başını kaldırıyorsun; şükürle geçir bu ömrünü... Hidayet yoluna koymuş seni Allah. Dolayısı ile yeryüzünde yüz kişinin, bin kişinin filan batıl tarafta, bir kişinin iki kişinin bu tarafta olması hikmetsiz değil. Büyük bir hikmete binaendir. Bu hikmeti bizim çözecek halimiz yok.

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ

Dileseydi Allah, yeryüzüne ayak basan herkes iman ederdi. Zor mu Allah için bu? İsrailoğullarına tur dağı kaldırdı, dağ bir bulut gibi üzerlerine gelince secdeye kapandılar. Dilese Allah, secdeden kaldırmazdı bile. Böyle istiyor. Bizi eğer sevdiği taifenin içine koyduysa bizim gözyaşları içerisinde ömür tüketmemiz gerekiyor; bu ikinci kural. Çocuklarımız için de bunu isteyeceğiz şüphesiz. Dualarımızla ve gayretimizle beraber...

Üçüncüsü kardeşler;

Sabahtan akşama kadar çocuğun annesi ile babası ile hocası ile herkesle çalıştın ettin, çok güzel, lakin şunu unutma!

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

Allah'tan başka kimsenin gücü kuvveti yoktur. Delikanlılığına güvenme, oturduğun semte güvenme. Medinei Münevvere'den daha iyi bir semtte mi oturuyorsun? Medine'nin yetiştirdiği zındık münafıkları yetiştiren var mı bir daha. Ne semtine güven, ne Mekke'ye Medine'ye güven, ne hocaya güven, ne annesinin babasının himmetine güven! Allah'tan başka güç kuvvet yok.

Bilgisayarlı eğitim yapıyormuş, sen çok oyalanırsın gibi geliyor bana. Bilgisayara hele hiç güvenme; melanet ikide bir bozuluyor. Elektriği kesiliyor. Hele ona hiç güvenme; bir virüsle helak olursun. Kime güven? Seni yaratan Allah'a güven, Kur'an gönderen Allah'a güven, rahmeti ile kullarını kuşatan, rahmeti azabını kuşatan Allah'a güven.

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

Bu cümle parolan olsun. Allah'tan başka güç yok kuvvet yok.

Gerçek güç ve kuvvet Allahın gücü ve kuvvetidir. Kalpler onun iki parmağı arasındadır. Bağırırsın, çağırırsın, döversin, kırarsın, yalvarırsın, daireler alırsın, bisiklet alırsın, araba alırsın, uzaya çıkarırsın... Ne yaparsan yap, bir vakit namaz kıldıramazsın. Bir gün bakarsın ki teheccüde kalkmış...

Sen güçlerin en büyüğünü ve kendisinden başka hiçbir güç bulunmayan Allah'ın gücünü elde etmeye çalış. Allah'la beraber oldun mu çocuğun kalbi de seninle, anasının kalbi de seninle, bütün kalpler seninle. Lakin yalnız kaldın mı vay haline, göklerden düşmüş say kendini...

Allah'la beraber oldun mu çocuğun kalbi de seninle, anasının kalbi de seninle, bütün kalpler seninle. Lakin yalnız kaldın mı vay haline, göklerden düşmüş say kendini...

Ve dördüncü kuralımız kardeşler;

Bizde ölçü şudur; 'son' önemli. On beş yaşında bir çocuk, bülbül gibi Kur'an okuyor, sabah namazına kalkıyor. On beş yaş bitince ölecek mi bu çocuk? Yirmi yaşında, çok iyi... Ömrü yirmi senelik mi? biz dosyaları nasıl kapattığımızı bakacağız, ölmeden konuşmak yok.

Ölünce de büyük bir umutla Allah'a gideceğiz, o kadar. Yine garanti yok. Hayırda ve şerde günübürlük kararlar yanlıştır. Çocuk teheccüde kalkıyor, on sekiz yaşında. Elhamdülillah... Lakin hiç iş bitmedi gibi devam et. Eğer bir gün gaflete düştüğünü, ucbe geldiğini ve kendine güvendiğini görürse şeytan, kaydırır ayağını. Görürsün ne oluyormuş o teheccüd...

Çocuk en kötü pislikleri yapıyor, her türlü harama bulaşıyor, olsun! Ebu Cehil'in oğlu, Peygamber aleyhisselamı öldürmek için bin bir hileye bulaştı, ölürken şehitlerin efendilerinden biri olarak Allah'a gitti. Eşi benzeri bulunmaz bir şehit olarak gitti.

Son önemli! Niceleri seccade üzerinden ömür tükettiler; cehenneme kütük olarak gittiler. Niceleri de batıl bir hayat yaşadılar; bir kelime ile Allah'ın sevgili kulu olarak ahirete gittiler. Dolayısı ile kardeşler, iyi veya kötü hallerinde çocuklarımızın hakkında aceleci hüküm vermeyeceğiz. Bu bir kanun...

Evet, kahrolacağız, ezileceğiz. Üzüleceğiz, ağlayacağız, sızlayacağız. Ama kararımız kesin olmayacak. Yani çocuğumuz bin bir melanete bulaştı gitti. Bu, bizim neslimizden adam yetişmiyor anlamına gelmiyor. Allah'ın en sevgili kulunun babası annesi olabilirsin!

Bir zaman sonra yılma. Dokuz yüz elli sene bekle. Nuh aleyhisselam bekledi. Sonunda da Allah Teâlâ bu adam olmayacak, bunu helak edeceğim dedi. Buna rağmen yalvarmaya devam etti. Buna rağmen yılmadı. Az kalsın başı derde girecekti bu yüzden. Kur'an'dan öğreniyoruz.

Ne sigara içti diye, ne alkol tüketti diye, ne cinayete bulaştı diye, ne de otuz sene hapis yedi diye vazgeçebiliriz. Ömür boyu hapis yedi, olsun. Orada Allah'ın öyle bir kulu olur ki sana bile şefaet eder kıyamet günü. Aynı şekilde bülbül gibi Kur'an okuyor, namaz kaçırmıyor, dur bakalım! Dur, daha otobana yeni çıktı bu. Nerede kaza yapacağına dair bir şey var mı? Diğer taraftan arasın seni 'tamam geldim' desin; anla ki tamam yol bitti, kaza bela olmadı. Yoldaki herkesin kazası olur, böyle düşüneceğiz.

Kardeşler;

Büyük projemizin adı neydi?

"Cehennemden koruma projesi."

Kur'an öğretme projesi değil, namaz kıldırma projesi değil, faizden koruma projesi değil, cehennemden koruma projesi. Bütün çatının adını konuşuyoruz. Çatımız cehennemden korunma projesi.

Bu projedeki en önemli kurallarımızdan bir tanesi şudur; başarılı anneler, babalar, hocalar, başarılı öğretmenler, merhametli ve yumuşak olanlardır.

Kur'an öğretme projesi değil, namaz kıldırma projesi değil, faizden koruma projesi değil, cehennemden koruma projesi... Bütün çatının adını konuşuyoruz. Çatımız cehennemden korunma projesidir.

Evet, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in serleştiği zamanlar da olmuş. Oldu tabii. Allah'ın şeriatı ile ilgili taviz istendiği zaman kükredi. 'Kızım bile olsa bu kuralı tatbik ederim!' dedi. Benden taviz istemeyin, eski ümmetler böyle helak oldu, dedi. Ama nefsi ile ilgili hiç kızmadı. O zaman susmayı tercih etti.

Kardeşler;

Derdin senin dükkânına, bahçene sahip çıkacak evlat yetiştirmekse as, kes, yoksa dinlemez seni! Derdin secde eden mü'min yetiştirmek ise bak Kur'an ne yaptı?

Firavun gibi zalim, yeryüzünün en büyük tuğyanlarını işleyen, 'ben bu altından ırmaklar akan Mısır'ın ilahı değil miyim!' diye çirkin sözler söyleyen birine kerimullah bir peygamberi ve kardeşini gönderirken, ne dedi Allah Teâlâ?

Ey Musa ve Harun! Firavun'a gidin. Niye? Çünkü firavun; kudurdu, azdı adam; 'ilahım' diyor, asıyor, kesiyor, erkek çocuk doğmasına gerek yok diyor. Böyle bir adama, annelerin rahmindeki çocuklara müdahale eden bu adama, Allah en büyük beş kulundan birisi olan Musa aleyhisselamı gönderiyor. Kardeşin Harun'u da al, gidin, onunla tatlı konuşun. Allah buyuruyor. Hem azdı diyor, hükmünü vermiş. Azdı kudurdu bu adam, çizgiyi kaçırdı bu, belki yumuşar, belki Allah'tan korkar. Musa aleyhisselam firavuna gittiği gün 'bunlar benim kullarım' diye İsrail oğullarını gösteriyordu. 'Mısır'ın ilahı benim' diyordu 'Haman! Bir yüksek kule yapın, şu Musa'nın ilahına ok atalım!' diyen çılgınlığın, sarayın adamı bu. Yumuşak konuşun onunla diyor Allah. Neden? Çünkü melun, kıyamet günü gelip; 'senin peygamberin başıma diklendi, ben de inat olsun diye iman etmemiştim' der belki...

Tekrar kuralı koyuyorum: Tarlalarına, dükkânına, apartmanına sahip çıkacak, damatlarına hisseleri kaptırmayacak bir evlat yetiştirmek istiyorsan, tabancayla dolaş, görsün seni 'sert baba, vurur beni!' Ara sıra ayağına da kurşun sıkabilirsin, hani iyi ciddi olduğunu anlatsın diye.

Derdin senden sonra teheccüde kalkacak bir kul yetiştirmek ise, 'Rabbim! Anama babama merhamet et!' diyecek bir evlat ise yumuşak konuşacaksın! Kalkar sonra der ki: 'Ya Rabbi, sekiz yaşındayken bana asker muamelesi yapmıştı babam. Ben de o yüzden, inat olsun diye abdest almamıştım.'

Yataktan fırlatıp atma çocuğu, üç gündür namaza kalkmıyorsun diye... Yalvar, başında bekle, okşa. Zira der ki kıyamet günü: "Beni uykumun en keskin halinde kaba saba usullerle kaldırdığı için ben de inat olsun diye ayaklarımı yıkamıyordum, abdest almıyordum, öyle kılıyordum namazı!" der ve fena çarpılırsın kıyamet günü. Firavundan da vahşi değil ya o çocuğun senin. Hani diyelim Karun kadar, Haman kadar oldu. Firavun kadar da olamaz ya! Yumuşak konuş. Kalmasın kıyamet günü bir özrün.

Resûlullah sallallahu aleyhi sellem efendimiz kesin ölçü koymuş; 'Merhametli olmayana Allah merhamet etmez!'

Merhametsiz davranırsan o senin gözyaşların var ya, ağlıyorsun ya, 'Rabbim çocuğumu hafız yap, ya Rabbi şöyle yap...' Allah sana niye merhamet etsin ki, sen kaba bir adamsın zaten. Masum beş yaşında çocuğa merhameti olmayana Allah niye merhamet etsin.

Kardeşler;

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem merhametin abidesi idi. Bir insan o kadar merhametli olur. Ümmetiyiz, onun peşinden gidiyoruz. O örneğimizdir.

Kaç kere Ashabı Kiram namazda, peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in secdeden kalkmadığını gördüler de peygambere bir şey olduğunu sandılar. Namazdan sonra dediler ki: "Ya Resûlallah! Çok merak ettik, secdeyi bu kadar uzatmazdın sen..." Ne buyurdu: "Yok, bir şey olmadı, şu çocuk geldi, secdede omzuma çıktı, çocuğun oyunu bozulmasın diye secdeyi uzattım."

Bilal radiyallahu anha ne diyordu? “Bilal, bir ezan oku, namaza çağır da bizi, rahatlayalım.” “Rabbimizin huzuruna çıkayım.” Rabbinin huzurunda, namaz gibi huşu halindeyken bile kızı Zeynep’in kızı, dedesinin omzuna biniyor. Secdede Peygamber, Rabbi ile baş başa trilyonlarca melek o secdedeki tesbihatı kaydediyorlar. Peygamber torunu ile oynuyor secdede. Rahmet! Rahmet! Rahmet!

Basit, dünyevi şeyler için bağırın anneler, babalar çok pişman olacaklar kıyamet günü. Niye biliyor musunuz?

Çünkü annelik babalık kozunuzu basit şeylerde kullandınız siz. Şu çocukla evlenmen uygundur dediğiniz zaman dinlenecek söz hakkı bırakmamış oldunuz kendinize. Gereksiz yere, boş şeylere kullandınız tüm haklarınızı. O da istediği ile evlendi. Muhtaç oldun, seninle ilgilenmedi. Zamanını da kredini de tükettin çünkü.

Kardeşler;

Bizim analarımız, kazara çocuk vitrinden alırken bir bardağı düşürse yer gök sallandı, gitti o gün.

Aişe annemiz radiyallahu anha buyuruyor ki: Ashabı kiramın küçük çocukları olduğunda ellerine bir hurma alırlardı,onu efendimize getirirlerdi. Efendimiz de o hurmayı çiğner, böyle yumuşatır, çocuğun ağzını tatlandırır. Hiç bir şey bulamadığı zaman da mübarek tükürüğünden sürermiş. Şifa olsun, nur olsun çocukta diye. Bir keresinde bir çocuğu getirmişler, çocuğu Efendimiz kucağına alınca tuvaletini yapmış. Kimin kucağına tuvaletini yapmış ama yer gök oynamamış. Aişe annemiz diyor ki:

“Çamaşırını çıkarıp yıkamadı bile.”

“Bana bir bardak su getirin” dedi. Su döktü üstüne. Yıkamadı bile çocuğun babası üzülmesin orada diye. Eyvah, peygamberin gömleğini ne hale getirdik, demesin diye...

Kardeşler;

Bunlar, hepsi çocuk yetiştirip dükkânını ona devretmek isteyen, kızına gelinlik giydirip kaynana rollerini oynamak isteyen, basit düşüncelilerin, üç günlük dünya tiyatrosunda oynayanların hastalıklarıdır. Yeryüzünde Habil’in nesli devam etsin, Sevdeler devam etsin, Allah’a tazim devam etsin, Kur’an yücelsin, Allah’ın kelamı kıyamete kadar baki kalsın diye nesil yetiştirmek isteyenlerin uğraşacakları böyle işler yoktur. Onlar dokuz yüz elli sene nübüvvet şartlarında bile olsa, çocuklarının kahırlarını çekmeye hazır dırlar. Çünkü Allah, imtihan etmeyi murat ediyor. Bu imtihanda, Allah eğer seni çocuğunun hastalıkları ile sınıyorsa sen bir tür imtihandasın. Diğer mü’mini de çocuğunun haylazlığı ile tembelliği ile sınıyorsa, o kimse de başka tür imtihandadır. İkisi de Rabbinin huzuruna bu imtihanın sonuçları ile gidecektir. Allah’tan yardımını muhakkak dileyelim.

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ

Tek başımıza gidecek hiçbir yolumuz yoktur. Allah’ın yardımından başka medet uman herkes bu yolda perişan olabilir...

Velhamdu lillahi Rabbil Âlemin...¹

---

¹ 3 Ekim 2010 tarihli konuşmadır.